

Warszawa, dnia 30-06-2020 r.

MINISTERSTWO KLIMATU
SEKRETARZ STANU

Ireneusz Zyska

DPK-I.021.8.2020.AR
1164112.3693973.2973197

Pan
Tomasz Urynowicz
Wicemarszałek
Województwa Małopolskiego

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem z dnia 3 marca 2020 r., znak: SR-V.052.4.1.2020, dotyczącym objęcia mechanizmem zgłoszenia, o którym mowa w art. 152 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2019 r. poz. 1396, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Poś”, instalacji zasilanych paliwami stałymi służących do produkcji roślinnej (np. tuneli foliowych), z uwagi na wniosek Komisji Rolnictwa i Terenów Wiejskich Województwa Małopolskiego o wyłączenie takich instalacji spod jurysdykcji uchwały Nr XVIII/243/16 Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 15 stycznia 2016 r. w sprawie wprowadzenia na obszarze Gminy Miejskiej Kraków ograniczeń w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw, uprzejmie informuję, co następuje.

Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. z 2019 r. poz. 1510), określa – zgodnie z upoważnieniem wynikającym z art. 153 ustawy Poś – rodzaje instalacji, z których emisja nie wymaga pozwolenia, a których eksploatacja wymaga zgłoszenia, uwzględniając ich negatywne oddziaływanie na środowisko. Istotnym jest fakt, iż to rozporządzenie wiąże się ściśle z innym rozporządzeniem wydanym przez Ministra Środowiska w tym samym dniu, na podstawie art. 220 ust. 2 ustawy Poś, w którym są określone rodzaje instalacji niewymagające pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Rozporządzenia te są spójne co do treści i w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza są aktami dopełniającymi w systemie regulacyjnym. W obydwu przywołanych rozporządzeniach są określone – zgodnie z upoważnieniami ustawowymi – odpowiednio rodzaje instalacji niewymagających pozwolenia oraz rodzaje instalacji wymagających zgłoszenia. Upoważnienia do wydania tych rozporządzeń nie dają niestety możliwości zróżnicowania wymagań w ramach rodzaju „instalacje energetyczne”, z uwzględnieniem rodzajów podmiotów prowadzących te instalacje, albo też celu, w jakim jest wykorzystywana energia wytwarzana w instalacjach takiego rodzaju.

Podzielam przy tym wyrażony w Pana piśmie pogląd, że instalacje energetyczne wykorzystywane do jakichkolwiek celów (np. do ogrzewania szklarni) lub instalacje wędzarnicze (w których proces wędzenia może być realizowany na bardzo dużą skalę i które – co istotne – nie są co do zasady kwalifikowane w świetle ww. rozporządzeń jako instalacje energetyczne ani instalacje inne niż energetyczne, ponieważ w procesie tradycyjnego wędzenia drewno stosowane w tych instalacjach nie jest spalane w celach opałowych, lecz jest wykorzystywane dla celów technologicznych do wytworzenia dymu wędzarniczego o określonych parametrach) nie powinny stanowić lokalnych źródeł emisji, które w znaczący sposób wpływałyby na jakość powietrza. Nie podzielam jednak obaw co do tego, że zwolnienie z pozwolenia na emisję oraz nieobjęcie zgłoszeniem instalacji, z której wprowadzane są substancje do powietrza, powoduje, że taka instalacja pozostaje poza zakresem regulacji dotyczących emisji do powietrza. Zgodnie z przepisami ustawy Poś każda instalacja niewymagająca pozwolenia – a więc zarówno instalacja objęta jak i nieobjęta mechanizmem zgłoszeń – może mieć bowiem określone w drodze decyzji wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji instalacji, o ile jest to uzasadnione koniecznością ochrony środowiska. Możliwość taką daje organom ochrony środowiska art. 154 ustawy Poś. Decyzje eksploatacyjne, o których mowa w tym przepisie, są decyzjami, w których organ ochrony środowiska może ustalić, jeżeli stwierdzi, że jest to uzasadnione koniecznością ochrony środowiska (a w przypadku wymagających zgłoszenia źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW – musi ustalić), wymagania analogiczne do określanych w pozwoleniach. Do takich decyzji organ stosuje bowiem odpowiednio przepisy dotyczące pozwoleń na emisję. Podkreślenia wymaga przy tym, że zgodnie z art. 378 ust. 3 ustawy Poś, w przypadku eksploatacji takiej instalacji w ramach zwykłego korzystania ze środowiska przez osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami decyzje eksploatacyjne wydaje organ gminy (wójt, burmistrz lub prezydent miasta).

Dodatkowo, nawiązując do stwierdzenia zamieszczonego w drugim akapicie Pana pisma, chciałbym także zauważyć, że jakkolwiek przepis art. 96 ustawy Poś istotnie nie mówi o możliwości „przyznania indywidualnych odstępstw dla osób prowadzących działalność rolniczą”, to umożliwia w ust. 6 (poprzez zastosowanie w pkt 2 spójnika „lub”) określenie w uchwale antysmogowej nie tylko „rodzajów instalacji”, dla których wprowadza się ograniczenia lub zakazy, ale także „rodzajów podmiotów” objętych tymi ograniczeniami lub zakazami. W uchwale podejmowanej przez sejmik województwa na podstawie art. 96 ustawy Poś możliwe jest zatem ukształtowanie zakresu wprowadzanych ograniczeń lub zakazów z uwzględnieniem specyfiki danego województwa, poprzez określenie zarówno rodzajów instalacji jak i rodzajów podmiotów objętych uchwałą.

Z poważaniem

Ireneusz Zyska
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Klimatu
/ – podpisany cyfrowo/